

Góp Ý về việc CSVN Trình Diễn Văn Hóa tại Trung Tâm Kennedy

Trần Nhật Kim
Ngày 1-8-2015

Theo một tài liệu được phổ biến trong nước, Bộ Văn hóa và du lịch XHCNVN vừa đưa ra một chương trình Những ngày văn hóa Việt Nam tại Mỹ với chủ trương: “*Không chỉ mang ý nghĩa kỷ niệm 20 năm thiết lập quan hệ ngoại giao Việt Nam – Hoa Kỳ, mà chương trình còn là món quà đầy ý nghĩa của các nghệ sĩ, nhà tổ chức gửi tặng bà con kiều bào xa quê hương*”, sẽ được tổ chức vào ngày 8-12/8/2015 tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn .

Chủ đề về “Văn hóa Việt Nam” khá rộng. Theo định nghĩa, văn hóa bao gồm những sản phẩm của con người, cả về vật chất lẫn tinh thần, có mục đích duy trì được trật tự xã hội. Văn hóa có tính kế thừa liên tục, được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Do đó, Văn hóa thể hiện sự phát triển của một dân tộc.

Do định nghĩa trên, chủ đề “Văn hóa Việt Nam” được trình diễn tại Kennedy Center, đã gây ra nhiều thắc mắc. Không hiểu “Những ngày Văn hóa Việt Nam” được Bộ Văn Hóa, Thể thao và Du lịch của chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam tổ chức mang màu sắc nào, nó có thể hiện bản chất của dân tộc Việt không, hay chỉ với dụng ý tuyên truyền theo chính sách của đảng CSVN, để tô son điểm phấn cho một chế độ đã lỗi thời, chỉ vun đắp lợi nhuận phe nhóm mà không phục vụ cho quyền lợi của dân tộc.

Trong thế kỷ vừa qua, văn hóa Việt Nam đã trải qua những thời kỳ đen tối nhất. Để thực hiện “Thế giới Đại đồng”, đảng CSVN áp dụng chính sách của Nga-Tàu tại miền Bắc Việt Nam. Với chính sách “Cải cách Ruộng đất”, đã giết hại người quốc gia yêu nước. Thêm vào đó, chính sách “Đấu tố” con tố cha, vợ hại chồng đã phá tan kỷ cương vốn gắn bó gia đình, một thành phần xã hội, một thành tố căn bản của dòng chảy văn hóa để một dân tộc vươn lên.

Người miền Bắc vừa trải qua một cuộc tàn sát bi thảm nhất, phải cầm lạng để sống còn, thì chính sách “*Trăm hoa đua nở*”

ập tới, đã cầm tù, giết hại những văn nghệ sĩ, phá vỡ hệ thống văn học miền Bắc, cái nôi của văn hóa dân tộc. Chúng ta không thể quên được thời kỳ thanh toán đẫm máu của thời điểm 1955-1956 tại miền Bắc, người Việt giết người Việt. Nhiều thế hệ người Việt vẫn còn nhớ những vần thơ sặc mùi tử khí của nhà thơ Tố Hữu:

*Giết, giết nữa, bàn tay không chút nghĩ,
Cho ruộng đồng lúa tốt, thuê mau xong,
Cho đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng,
Thờ Mao Chủ tịch, thờ Sít-ta-lin bất diệt.*

Đảng CSVN muốn phá bỏ toàn diện văn hóa dân tộc, một lần nữa theo chân Trung cộng, đốt bỏ toàn bộ sách báo được coi là tàn dư của Thực dân Phong kiến. Khiến người miền Bắc như một con bệnh, một thân xác không hồn. Chế độ cộng sản đã biến đổi cả đời sống vật chất lẫn tinh thần của người dân. Để gieo trồng đường lối cộng sản nầy mầm trong các thế hệ tuổi trẻ, ông Hồ áp dụng chính sách “Trăm năm trồng người” của Trung cộng. Ông Hồ quan niệm, tuổi trẻ như tờ giấy trắng, nhuộm xanh thành xanh, nhuộm đỏ hóa đỏ, đã biến nhiều thế hệ trẻ thành một thứ công cụ chỉ biết có đảng, phục vụ cho đảng. Cũng may, sau ngày chia đôi đất nước, 20-7-1954, hơn một triệu người rời bỏ miền Bắc di cư vào miền Nam và các nước trên thế giới, đã duy trì được sự liên tục, tiếp nối dòng chảy của văn hóa dân tộc.

Với tham vọng nhuộm đỏ Đông Nam Á Châu của Thế giới cộng sản Nga-Tàu, ông Hồ và đảng CS miền Bắc đã thực hiện cuộc xâm lăng miền Nam. Sau ngày 30-4-1975, cộng sản miền Bắc đã cai trị toàn cõi Việt Nam. Chính sách tù đầy quân dân chính miền Nam, một lần nữa được áp dụng. Sách báo miền Nam, kể cả sách giáo khoa có từ nhiều thế kỷ, đã bị đốt bỏ vì coi là tàn dư của Mỹ-Ngụy. Âm nhạc cũng chung số phận, cho đó là nhạc vàng, một thứ văn hóa đồi trụy. Bên cạnh chiêu bài “*Thống nhất đất nước, Giải phóng miền Nam*”,

hành động cướp của giết người của đảng CS Hà Nội đã phơi bày mặt trái của một chế độ phi nhân. Một lần nữa, sau ngày 30-4-1975, hơn một triệu người miền Nam đã bỏ nước ra đi, rời bỏ chế độ cộng sản bạo tàn, bất chấp hiểm nguy trên đường tìm tự do. Một cuộc bỏ phiếu bằng chân vĩ đại nhất của lịch sử nhân loại.

Nói tới Việt Nam, nhất là sau khi miền Nam bị xâm chiếm vào ngày 30-4-1975, người ta nhận ra ngay đây là một xã hội bị khép kín về tư tưởng. Các hoạt động trong xã hội được chỉ đạo, dàn dựng bởi tập đoàn cộng sản cầm quyền. Mọi người dân trong nước phải đi theo một hướng đã được đảng CS vạch sẵn. Bất cứ hành động nào, trái với quy luật bất thành văn này đều bị trừng trị về tinh thần lẫn vật chất, ngay cả đến mạng sống con người.

Kể từ sau ngày “Đổi Mới”, đảng CSVN nói lỏng chính sách, người Việt Hải ngoại gửi tiền về giúp đỡ thân nhân đang nguy khốn trong nền kinh tế suy sụp bên bờ vực thẳm. Đời sống xã hội thay đổi, thoát được cảnh phân phối theo “tem phiếu, xếp hàng cả ngày...” của thời bao cấp. Sự khó khăn trong sinh hoạt đời sống vào thời gian này, được người Hà Nội diễn tả:

*Một năm 2 thước vải thô,
Lấy gì che được Bác H...anh ơi!*

Định hướng xã hội trở thành một quy luật áp dụng cho mọi ngành hoạt động. Như chính sách kinh tế dù mang tiếng theo “Kinh tế Thị trường” nhưng đảng đã nối thêm cái đuôi “định hướng XHCN”, nên trở thành một loại kinh tế nửa vời, chẳng giống ai. Với mộng ước về XHCN mơ hồ này, Nguyễn Phú Trọng, Tổng Bí thư đảng CS đã nhận định “không biết đến cuối thế kỷ này có thực hiện được không?” Người dân trong nước có nhận định với mọi chính sách của nhà cầm quyền: “sai thì sửa...càng sửa càng sai”. Để tránh sự suy sụp về kinh tế ảnh hưởng vị thế cầm quyền, đảng CS chỉ cho đổi mới một phần về kinh tế nhưng không cho đổi mới chính trị. Trước hành động của Trung cộng xâm chiếm biển đảo của Việt Nam, nhiều tầng lớp dân chúng đã đứng dậy biểu tình đòi lại chủ quyền dân tộc, đã bị đảng CS Hà Nội đánh đập, cầm tù nhiều năm. Đảng CS hiện rõ ý đồ phục vụ ngoại bang hơn là bảo vệ sự sống còn của dân tộc.

Đến đây, chúng ta có thể nói, đảng CS Hà Nội đã biến đổi “Văn hóa Việt Nam”, mất dần bản chất dân tộc. Một bằng chứng cụ thể đã chứng tỏ điều này. Vào ngày 21-3-2010, khi cả nước tổ chức rầm rộ lễ giỗ Hai Bà Trưng, đảng CS Hà Nội đã âm thầm cử một phái đoàn, với sự tham dự của Đoàn Nghệ Thuật Việt Nam, đóng vai Hai Bà Trưng và Thi Sách sang lễ Mã Viện tại Đền thờ Phục Ba Tướng Công tại Đông Hưng, thuộc tỉnh Quảng Đông, một nơi giáp ranh với cửa khẩu Móng Cái, Việt Nam. Với hành động khuất phục nhục nhã này của đảng cầm quyền Hà Nội, báo đài Trung cộng ca ngợi là “hiện tượng Văn hóa” thể hiện sự hợp tác giao hảo ngày càng đậm tình Việt Nam ‘Nhật báo Đông Hưng, ngày 17-2-2008’ (Nguồn: Con dân đất Việt- Friday, March 26, 2010).

Ta cũng nên nhắc lại lịch sử: Hai Bà Trưng là con gái của Lạc tướng ở huyện Mê Linh (nay thuộc phần đất của tỉnh Vĩnh Phúc và một phần ngoại thành Hà Nội). Bà Trưng Trắc có chồng là Thi Sách, con trai của Lạc tướng huyện Chu Diên (thuộc một phần đất của tỉnh Hà Tây và tỉnh Hà Nam). Tháng 2 năm Canh Tý (40), Lạc tướng nổi lên chống lại sự cai trị tàn ác của Tô Định. Cuộc chống đối bị thất bại, Tô Định bắt giết Thi Sách. Bà Trưng Trắc căm hận Thái Thú Tô Định giết chồng là Thi Sách, nên cùng với em là Trưng Nhị chiêu mộ quân sĩ đánh đuổi Tô Định chạy về nước. Hai Bà chiếm được 65 thanh trì và xưng Vương. Năm Nhâm Dần (42), đời Hán Vũ đế (Nhà Hán), sai tướng Mã Viện mang đại quân sang đánh. Hai Bà cầm cự đến năm 43 thì thua trận. Hai Bà đã tự vẫn tại sông Hát (Hát Môn, Hà Tây). Sau khi thắng được Hai Bà, Mã Viện cho lập một trụ đồng với lời nguyện: “Đồng trụ chiết, Giao Chỉ diệt.”

Với chủ trương xa dần cội nguồn dân tộc, lệ thuộc vào kẻ thù phương Bắc, đã tác hại trầm trọng vào bản chất Văn hóa Dân tộc Việt có từ lâu đời. Vì mãi mê tới Thế giới Đại đồng, với chủ Thuyết Mác-Lê Nin, nền giáo dục Việt Nam đã xa rời cội nguồn, coi thường lịch sử anh hùng dân tộc. Chúng ta không ngạc nhiên khi một Phó

Tiến Sĩ Việt Nam đã đăng tải quan điểm *“Hoàng sa và Trường sa là máu thịt của Trung quốc”*. Hơn 600 nhật báo và các đài truyền thanh, truyền hình dưới quyền điều khiển của nhà nước, đã ngăn cách người dân với thế giới.

Người Việt Hải ngoại, những nạn nhân của chế độ cộng sản Việt Nam, hẳn đã nhận ra bản chất của chế độ độc tài cộng sản đang cai trị tại Việt Nam. Người miền Nam không quên câu: *“Đừng nghe những gì cộng sản nói, hãy nhìn những gì cộng sản làm”*, đã được chứng thực bằng hành động của chế độ CS trong 70 năm qua. Một câu nói được người Việt trong nước đồng tình, ngày một lan rộng trong mọi thành phần dân chúng.

Trước tiến trình Dân chủ hóa Toàn cầu đang ảnh hưởng ngày một rõ nét tại Việt Nam, những đòi hỏi Dân chủ và tôn trọng Nhân quyền của người dân đang được cả thế giới hỗ trợ. Đảng CSVN chỉ còn con đường duy nhất để tránh diệt vong, là phải thực tâm đồng hành với dân tộc để canh tân xứ sở, mang lại thịnh vượng cho đất nước.